

Sygn. akt IV CSK 810/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku A. N.
przy uczestnictwie J. B., S. B., S. K.
i Ł. B.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Ca 508/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości położonych w miejscowości B., gmina S.. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę dowodów Sądu Rejonowego. Podstawą prawną rozstrzygnięcia był art. 153 k.c., który został prawidłowo zinterpretowany i zastosowany w sprawie.

W skardze kasacyjnej obejmującej zaskarżenie postanowienia Sądu Okręgowego w części oddalającej apelację, dotyczącą ustalenia granicy

pomiędzy działką stanowiącą własność wnioskodawcy, oznaczoną numerem 251, a działką uczestnika S. K., oznaczoną numerem 252, wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 153 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przepisów postępowania, tj. art. 232 zdanie drugie w związku z art. 382, art. 391 i art. 13 § 2 k.p.c. przez niedopuszczenie z urzędu dowodów z dokumentów znajdujących się w księdze wieczystej Skarbu Państwa, a także art. 224 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. przez zamknięcie rozprawy bez uprzedniego ustalenia tytułu prawnego do przedmiotowej nieruchomości. Skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał się na oczywiste uzasadnienie skargi, za czym ma przemawiać nie dokonanie przez Sąd jakichkolwiek ustaleń co do stanu prawnego i przebiegu granicy prawnej między działkami nr 251 i 252, a rozpoznanie sprawy wyłącznie w oparciu o drugą przesłankę rozgraniczenia według art. 153 k.c., tj. ostatniego spokojnego stanu posiadania.

Jednakże skarżący nie zauważył, że znaczenie oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej zostało wyjaśnione w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i w popierającej je doktrynie, akcentując potrzebę wykazania, iż wadliwość rozstrzygnięcia powinna być widoczna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania analizy prawnej prawidłowości zastosowania przepisów i doszukiwania się motywów rozstrzygnięcia oraz oczekiwań uczestnika postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20.7.2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 i z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 550/14, nie publ.). Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest staranne i wypełnia dotyczące go wymagania prawne. Kwestie podnoszone w skardze kwestionują ustalenia faktyczne

i poprzez wymaganie przeprowadzenia wskazywanych dowodów skarżący próbuje nakreślić swój własny stan faktyczny, który miałby stanowić podstawę rozgraniczenia. Tyle tylko, że stan faktyczny już został ustalony, włącznie z badaniem problemu zasiedzenia spornego pasa gruntu przez uczestnika S. K., co skarżący uznał za niepotrzebne i to zbagatelizował. Oczywista nieprawidłowość potwierdzenia przez Sąd drugiej instancji należytego zastosowania w sprawie art. 153 k.c. nie została wykazana w sposób wymagany przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi a ustalenia te oraz ocena dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tej sytuacji należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

jw